

tiget i privat produktion for hver én, der er på offentlig overførsel. Jamen det siger jo sig selv, at den udvikling ikke kan fortsætte. På et eller andet tidspunkt bliver forsørgerbyrden simpelt hen så tung, at samfundet mister trækraft.

For to år siden sagde Socialkommissionen, at det var nødvendigt med reformer, hvis velfærdssystemet skulle overleve. Velfærdskommissionen har for nylig sagt det samme, og senest har de økonomiske vismænd anbefalet reformer af dagpengesystemet. Men den socialdemokratiske finansminister har afvist enhver snak om reformer. Ubekymret har han fortalt, at der er masser af penge til overførsler, og enhver tanke om reformer blev endegyldigt støbt dybt ned i beton med følgende erklæring fra finansministeren:

»Vi skal klart og tydeligt vedkende os de beslutninger, som betyder, at den forsørgelse, der i det gamle samfund var overladt til familiens forgodtbefindende, nu er overgået til fællesskabet.«

Se, i det udsagn ligger jo præcis den formynderstat, som Socialdemokratiet repræsenterer, og som Socialdemokratiet så hidsigt forsvare. Men det er nøjagtig den formynderholdning, som flere og flere gør oprør imod. Ikke mindst de unge kræver frihed, personligt ansvar og valgmuligheder.

Regeringen har også forspildt mulighederne for at udnytte de gunstige konjunkturer til at fjerne statens underskud. Trods det økonomiske opsving vil staten få et underskud her i 1995 på 37 mia. kr., og til næste år vil underskuddet ifølge regeringens egne tal blive på 35 mia. kr. Så statens gæld vokser altså stadig væk, og den nærmer sig nu 600 mia. kr.

Jeg vil godt sige, at det simpelt hen er for ringe, at underskuddet på statens finanser kun falder med 2 mia. kr. fra 1995 til 1996, og forklaringen er den, at regeringen har soldet fremgangen op.

Finansministeren bryster sig af, at statens underskud falder lidt hvert år, men det er jo ærlig talt ikke nogen særlig imponerende præstation. Lad at prøve at sammenligne. Da firkløverregeringen forvaltede det økonomiske opsving fra 1983 til 1986, altså en 4-års-periode, blev statsfinanserne forbedret med 62 mia. kr. på de 4 år. Et underskud i 1983 på 54 mia. kr. blev vendt til et overskud på 8 mia. kr. i 1986.

Se, hvis den socialdemokratiske regering havde styret finanspolitikken lige så håndfast, skulle der i 1996, altså allerede næste år, have

været et overskud på statsbudgettet på omkring 14 mia. kr. Men hvad oplever vi i stedet for? Det, vi oplever, er, at der nu forventes et underskud på 35 mia. kr.

Det er ganske enkelt for dårligt, at underskuddet ikke forsvinder, når der er opsving, for hvis underskuddet ikke bliver fjernet, når finansministeren får foræret en konjunkturgevinst, så lader det sig aldrig gøre at komme af med det.

Alle de tal her viser, hvor letsindigt det er at give Socialdemokrater ansvar for landets økonomi. Når der er lavkonjunktur som i 1970'erne, kører de økonomien helt ud på afgrundens rand, og når der er højkonjunktur som i disse år, solder de fremgangen op.

Det, vi ser, er den helt sædvanlige arbejdsdeling. De borgerligt-liberale partier bliver sat til at rydde op i økonomien. Når det så er sket, kommer Socialdemokraterne, høster frugten og bruger alle pengene til tilskud og overførsler og 117 offentlige ordninger, og så kan vi starte forfra.

Alt i alt har det været de spildte muligheder år. Konjunkturgevinsten er ikke brugt til at lave de nødvendige reformer af velfærdssystemet. Det har vismændene også kritiseret. Konjunkturgevinsten er heller ikke brugt til at fjerne statens underskud, og reelt er der blevet flere arbejdsløse, når der tages hensyn til, at flere er kommet på orlov og flere er kommet på efterløn. Det har hr. Torben Lund og hr. Ole Stavad jo også måttet erkende i debatten her.

Så har vi desuden på en række punkter kunnet se et mønster, hvor regeringen bevidst har valgt at lave politik med venstrefløj. Det gælder de grønne afgifter, hvor danske virksomheder nu får konkurrenceevnen belastet af nye skatter og udviklede miljøaftaler, det gælder den nye kommunale udligning til fordel for de socialdemokratiske styrede kommuner, det gælder forslaget om at tillade kommunerne at gå ind i erhvervsaktivitet, som vil udsætte private virksomheder for en urimelig konkurrence, og det gælder udlændingeloven.

Jeg vil sige ligeud til regeringen: Regeringen er i færd med at afskære sig selv fra et bredt samarbejde om den økonomiske politik. Det er selvfølgelig helt uacceptabelt for Venstre at lægge ryg til finanspolitikken, hvis regeringen så på en række afgørende punkter bare bruger venstrefløj til at udhule de resultater, vi har opnået.